

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

**DE STOMME BLINDE
VAN SAN PEDRO DE PESCADOR**

kerstspel in één bedrijf

1880
door

Franck van Erven

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2008
Nr.1582

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIJFTIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagkaart die, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *DE STOMME BLINDE VAN SAN PEDRO DE PESCADOR* op te voeren moet de naam van auteur *FRANCK VAN ERVEN* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

© 1986 Toneelfonds J. Janssens/Franck van Erven
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONEN

Pater Angelo
Juan Melina Sanchez
Evita de Vega
Ursula Baroja
Pilar Gomez
Lupe Arenos
José (Lid van het koor)
Pablo Joachim
Gabriël Puente
Sofia Sarsa
Renata Fernanda
Carmen Fortuni
Manolo Margallo
Conchita Perez
Maria de Andrade
Enrique da Silva
Garçia Lopez
Koor

(8 dames 8 heren Fig.)

Dit Kerstspel is bij voorkeur te spelen in een kerk.

HET KERKKOOR ZINGT EEN KERSTLIED. DE PATER STAAT OP DE PREEKSTOEL.

Pater: Kerstfeest. Het feest van de geboorte van Jezus Christus. Een verjaardagsfeest eigenlijk. Niet zomaar een verjaardagsfeest dat elk jaar gevierd wordt omdat een van ons weer een jaar ouder geworden is. Nee, al negentienhonderd vijf en tachtig jaar lang vieren wij het verjaardagsfeest van het allerbelangrijkste mensenkind ooit geboren. Jezus Christus, de zoon van God de Vader. Naar de wereld gestuurd, waarom? Om ons twee, drie keer per jaar op Hem te bezinnen? Twee, drie keer per jaar eendachtig Zijn leven en Zijn lijden ons en de onzen een beter leven te wensen? Ons te richten naar Zijn idealen: Vrede op aarde en in de mensen een welbehagen? Staan wij daar twee, drie keer per jaar bij stil? En die andere dagen? Die meer dan driehonderd zestig andere dagen? Heeft de mens dan welbehagen in oorlog, onderdrukking, verdwijningen, martelingen? Wordt het niet eens hoog tijd dat wij de kerstgedachte definitief verlengen tot de duur van een geheel jaar, een geheel leven. Zodat wij het kerstfeest kunnen vieren in gepaste vreugde over de geboorte van Christus zonder telkens weer valse beloften en wensen. Vrede op aarde en in de mensen een welbehagen voor één dag. Sommigen met de revolver op scherp in de hand en anderen met angst en of onpeilbare smart in de ogen. Ik weet het; al wat vandaag gezegd wordt of gebeden of gezongen, het gaat vandaag niet over onze hoofden heen de onmetelijke ruimte in. Nee, vandaag zetten deze gedachten zich vast in onze hoofden. Misschien zelfs beloven wij vandaag de vrede een grote stap dichterbij ons en de onzen te brengen. Maar morgen, overmorgen, al die weken die volgen?

Juan: (STAAT OP, ERGENS IN HET MIDDEN VAN DE KERK)
En al die preken die volgen? En al die mooi uitgesproken gedachten die volgen?

Evita: (STAAT EVENEENS OP, ERGENS IN HET MIDDEN VAN DE KERK)
In de geborgen ruimten van de kerk. Waarom niet op de straten, pleinen, in de dorpen of voor het paleis?

Ursula: (STAAT OP) Daar waar het volk het nodig heeft.

Pilar: Waar onze mannen het nodig hebben.

Lupe: Waar onze kinderen het nodig hebben.

José: (STAAT OP EN ZINGT)

José: Mijn volk, mijn volk is een klein volk
soms bitter en soms zoet
met een eeuw vol dromen
vol schaamte en vol moed
mijn volk, mijn volk is eenvoudig
zo als het woordje Juan
zo als de liefde die ik geef
zo als de liefde die ik ontvang

José +
koor Mijn volk, mijn volk is geboren
tussen geweren en zang
mijn volk heeft heel veel geleden
het leed duurt al te lang
mijn volk, men wil het verdelen
maar nooit, nee nooit zal dat gaan
want te samen zijn wij sterker
zijn wij sterker dan een vulkaan
want te samen zijn wij sterker
zijn wij sterker dan een vulkaan

José: Mijn volk, mijn volk telt veel dichters
hun verzen geschreven met bloed
op muren en op deuren
met liefde en heldenmoed
mijn volk, mijn volk is een trots volk
dat pijn geleden heeft
maar dat nimmer buigen zal
zolang de hoop in ons nog leeft

José +
koor Mijn volk, mijn volk is geboren
tussen geweren en zang
mijn volk heeft heel veel geleden
het leed duurt al te lang
mijn volk, men wil het verdelen
maar nooit, nee nooit zal dat gaan
want te samen zijn wij sterker
zijn wij sterker dan een vulkaan
want te samen zijn wij sterker
zijn wij sterker dan een vulkaan

José: Mijn volk, mijn volk is een jong volk
veerkrachtig als een liaan
de lijven gefolterd, gemarteld
maar 't hart is niet te verslaan

- José: mijn volk, mijn volk is een hecht volk
met geloof in haar strijd
eens zal het land ons toebehoren
van de tirannie bevrijd
- José + koor: Mijn volk, mijn volk is geboren
tussen geweren en zang
mijn volk heeft heel veel geleden
het leed duurt al te lang
mijn volk, men wil het verdelen
maar nooit, nee nooit zal dat gaan
want te samen zijn wij sterker
zijn wij sterker dan een vulkaan
want te samen zijn wij sterker
zijn wij sterker dan een vulkaan.
- Juan: We moeten de kerk barricaderen. De plaats waar over vrede gesproken wordt moet het symbool van die zelfde vrede zijn. Een symbool in onze strijd tegen de onderdrukker.
- Pater: Juan, weet wat je doet. Dit is een geheiligde plaats. Een kerk mag niet betrokken worden in de oorlog.
- Pablo: We moeten de deuren barricaderen.
- Allen: Barricadeer de deuren.
(DE SPELERS STAAN OP EN SJOUWEN STOELN EN EVENTUEEL BANKEN
NAAR DE DEUREN VAN KERK OM DEZE TE BARRICADEREN)
- Pater: Juan, weet wat jij je mensen laat doen. Dit kan niet ongestraft blijven. De kerk is de plaats van God.
- Juan: Inderdaad pater, van God. Onze God. Niet de God van de onderdrukker. Als ik goed geluisterd heb naar Uw preek is de kerk geen plaats voor mensen met revolvers in de hand. Geen plaats voor mensen die angst op hun visitekaartje hebben staan.
- Evita: Werd God de Zoon niet geboren uit eenvoudige mensen, pater ? Was hij daarom geen kind van het volk ? En hebben wij daarom niet het recht Zijn huis als ons huis te beschouwen. Ons huis waar wij mogen binnenlaten die ons lief zijn en mogen buiten-sluiten die ons kwaad willen.
- Pater: God is er voor alle mensen, Evita. Ook voor de onderdrukker.
- Gabriël: Dan geloof ik niet in zo'n God, pater.
- Pater: Gabriël, jij. Jij moet beter weten. Jij die genoemd bent naar de aardsengel Gabriel. Je bent nog jong. Je laat je leiden door je emoties en door je liefde voor Juan. Jij beseft niet wat je zegt.

Evita: Hij beseft wel degelijk wat hij zegt, pater. Al is hij nog zo jong, hij heeft de onderdrukker ook van nabij gevoeld. Vertel Gabriël, vertel over je drie broers.

Pater: Wij weten allen wat zijn broers is overkomen, Evita. Dat hoeft niet herhaald te worden.

Evita: Dat moet herhaald worden, pater, om herhaling te voorkomen. Vertel Gabriël.

Gabriël: Het gebeurde op mijn eerste dag dat ik mocht gaan werken bij de rijke boer. Samen met mijn broers Enrique, Hugo en Victor. Het was twaalf uur. Het heetst van de dag. Mijn broers gingen slapen in de schaduw van de mangoboom. Ik niet. Ik ging boven op een rots zitten. En zo kon ik het hele land overkijken. Zover je kijken kon, het was allemaal van deze ene boer, tot aan de horizon. Ja, zelfs de lucht was van hem. Mijn broers hadden mij gezegd dat ik niks mocht meenemen van het land want de guardia's bewaken het land en ze schieten meteen. Meenemen, wat zou ik nou willen meenemen? Er is toch niks. Droge takken en wat mais. Ik mag dood vallen als ik mais mee zou willen nemen. Er lagen hier en daar wel wat mango's en avocado's, ja die had ik wel willen pakken. Maar dat kon niet. De guardia's schieten meteen. Met die knotsen van geweren schieten ze meteen. Van heel ver. Soms zie je ze niet eens. Van zover kunnen ze je neerknallen. Maar die dag zag ik ze wel. De guardia's. En ze schoten niet, ze waren aardig, dacht ik. Ik mocht brandhout gaan rapen. Ik kreeg twee zakken van de guardia's die ik mocht volstoppen met brandhout. Wat kletsen de mensen toch over de guardia's dacht ik toen nog. Die willen ons helpen. Die doen ons geen kwaad wanneer jezelf niets doet. Ik heb brandhout geraapt, twee zakken vol. Ik had niet eens lang werk zoveel brandhout lag er. En met mijn twee zakken vol met brandhout liep ik terug naar mijn broers. God wat was ik trots. Op mijn eerste werkdag en geld verdiend en twee zakken brandhout geraapt. Mijn broers. Ze lagen niet meer te slapen in de schaduw van de mangoboom, ze waren niet op het veld aan het werk. Mijn broers waren weg. Weg. En ik dacht toen nog dat mijn broers stiekum waren weggegaan, zonder mij. En ik holde naar huis, over de weg, over het veld want dat was korter en zo kwam ik op de zandweg die naar ons dorp leidt. In de verte stond een groepje mensen bij elkaar, ik kwam dichterbij en zag ook guardia's. Vijf guardia's met geweren. Ze hakten met de kolf van hun geweren in op drie mannen die op de grond lagen. Dat waren mijn broers, mijn broers.

Sofia: Vertel niet verder, Gabriël.

Renata: Huil Gabriël, huil maar vertel niets meer.

Carmen: Hoop op de dag die komt Gabriël, de dag waarop jouw broers zullen terugkomen.

Gabriël: Ik wil naar mijn broers. De guardia's hebben mij gezien. Ze gebieden mijn broers op te staan. Mijn broers worden vastgebonden met een stuk touw. Alle drie samen worden ze vastgebonden. Om hun voeten. In de verte komt een jeep aanrijden. De jeep stopt en het uiteinde van het touw dat om de voeten van mijn broers gebonden is wordt vastgemaakt aan de jeep. De jeep begint te rijden, het touw tussen mijn broers en de jeep spant zich heel langzaam tot het helemaal strak staat. De jeep geeft gas, vol gas en rijdt weg.

Sofia: Zwijg Gabriël.

Gabriël: Er waait een hoop stof op en ik zie niets meer. Alleen die donkerrode plas bloed van mijn broers en ik hoor de guardia's lachen, lachen, lachen.

(EEN BLOKFLUIT BEGINT TE SPELEN: "MIJN VOLK; MIJN VOLK IS EEN KLEIN VOLK)

Evita: Gabriël, je weet dat alles is verloren onherroepelijk dood, tot as vergaan. Maar je weet ook dat er van hun handen schedels en hun borsten nog beenderen zijn bewaard gebleven. Maar waar kan jij het licht gaan zoeken van hun ogen ? Hoe kan hun stem jou nog bereiken ? Gabriël, je weet dat alles is verloren onherroepelijk dood, tot as vergaan.

Manolo: Er komen guardia's naar de kerk.

Juan: Zijn alle deuren vergrendeld ?

Pablo: Hier alles in orde, Juan.

Pilar: Hier ook, Juan.

Pater: Geef het op Juan. Vergiet geen onschuldig bloed. Doe niet hetzelfde wat je misschien de guardia's verwijt.

Juan: Ik verwijt het ze niet misschien pater. Ik verwijt ze het bewust. Waar zijn Gabriël's broers ?

Ursula: Mijn man en twee zoons ?

Pablo: Mijn vader ?

Lupe: Mijn man ?

Juan: Waar is ons volk, pater ? Ons onschuldig volk pater ? Dat werkte op het land, zijn vrouw en kinderen liefhad, bad tot God omdat het volk God liefhad, zijn naasten liefhad, zelfs heel lang de